

DIVLJI OBLACI

KAD IZLAZIM U SVIJET

Kad izađem u svijet, prvo moram pokazati tko sam...
Svako jutro ispisujem
jamstveni list da ću biti uspješna i bez glavobolje.
U dosije unosim sličnosti i
razlike svoje osobnosti od osobnosti drugih.
Tako se neprestano natječem sa samom sobom
u osvajanju sretnih dana.

Kad sam izašla u svijet bila sam anđeo zamotan u ferband,
jedva preživjela taj trenutak.
Ruke su mi (bile) vezane korijenjem pupkovine,
a oči pune svježe tinte ispisanog nasljeđa.
Ptičji kljun ostao je u nosu, a krilo ispod pazuha.

Glava je od zemlje, kao i nožni palac.
Zbijena prašina i zemljina pljuvačka.
Tako su me zamislili u nekom snu.
Samo u oko pala je zelena zvijezda
koja nebo obasjava tugom,
jer svjetlost joj ne seže u dubok
ponor svemira.

Kad izlazim u svijet nepoznata među nepoznate (ljude)
s kojima pišem knjigu povijesti...
Riječima, tankim presvlakama

oblikujem izrasline daha
istaložene u krhkom pamćenju.
(Prozirnoj staklenci uma).

U zajedničkom vremenu
susrećem (bliska) bića, rijetko prepoznajem...
Šutim, govorim –
ljubim se, razilazim.

SMRZNUTIM PRSTIMA RAZMJEŠTAM DOTRAJALA ZBIVANJA

Pokušavam izreći sliku
ledenog brijega na koji se oslanjam.
Novo vrijeme donosi snijeg.

Živim u malom svijetu: pjevam brojalice,
(ponekad zviždućem pahulje;
baš me briga za svu silnu pobrojanost).

Kavena žličica jutarnjeg sunca
zalijepila se za oko.

Uporno je odljepljujem,
škaricama za nokte režem
pothlađenu.

Smrznutim prstima
razmještam
dotrajala zbivanja.

BOŽIĆNA RAZGLEDNICA GRAZA

S krova Kunstmuseuma promatram božićnu razglednicu Graza.
Snijeg ravnodušno pada po ostarjelim kućama, crkvama, trgovima
i po mrzloj Muri.
Motrim snijeg zaleđenih osjeta i osjećaja.

Vraćam se izložbi Andy Warhola, (razglednicama slučajnosti):
slučajnim životima i smrtima, praznim i slučajno ispunjenim ploham, iznemoglim verti-
kalama i udubljenim horizontalama, licima, kostima, automobilima i mašinama.

Pa ti me ljubiš neprestano, neumorno kao stroj.
Kakva slika,
kakva prekrasna slika.
Troje mrtvih, troje lijepih mrtvaca u prometnoj nesreći...

Razmišljam o svemu što Andy nije uspio snimiti,
što je nemoguće snimiti: o vlastitom raspadanju, mutnoj bešćutnosti,
zatrpanosti stvarima, gustoći praznine. Nepostojećim bolestima.
O presađenim organima – srcu, žuci, metalnim rukama, zapuštenom planetu...
O patnji Boga isključenog iz ljudskog postojanja.

Mojem mrtvom srcu daj još jednu priliku, malu sretnu priliku.

Crim tušem označen je govor na vrhu jezika.
Grafitni vidikovac. Moguće konstrukcije riječi
pokazuje Andyjev prijatelj Christopher Wool.
Jezične sheme nepostojanja.

A govorio sam ti – meni ništa ne znače... tvoje riječi i tvoj zamorni plač.

Pokušavam objasniti iscrpljujuća nastojanja.
Otkidam komadiće dana i nudim ih pticama
što skakuću po posjećenim božićnim drvcima.
Zamatom siromašno bdijenje u otrcan papir snova.
Ostavljena horizontalno u bolesti *pneumonia viralis, alia*.
Od hladnoće, od hladnoće...

GENSKI ZAPISI

*Pokušavam uskladiti misli, osjete i osjećaje s događajima.
Najčešće prije nego što identificiram događaj gubim stvaran trag
i izvlačim zgužvan paket iz pamćenja, pripisujući svoja značenja,
okuse i mirise stvarnosti.
Stvarnost služi kao metafora onome što jesam.
Naša sposobnost mišljenja preslaba je da prati korake stvarnosti.*

Moj sin student medicine nije mogao govoriti o obdukciji starice umrle
od posljedica operacije kuka.
Za dva dana rekao je: tijelo je poput ljušture, ako nema besmrtnu dušu,
sve je uzaludno.
Nastavio je učiti patologiju.

Još je rekao: neprestano razmišljam o Bogu.

*Divlja misao Claude Levi-Straussa
(knjiga koju ponovno čitam),
pretpostavlja da su prostori i bića oduvijek otkriveni.
(Preobrazbe potvrđuju nepromjenljivost.)*

Nastojanja da zaboravimo,
skrivanja u uske prostore vlastitosti,
želja da nestanemo,
gubitak duha i daha...

Skučenost (ne)života. (Pripitomljene divljine...)
Tek su transformacija unutrašnje i vanjske stvarnosti
koju ne znamo i ne možemo slijediti.

Smrt je trenutak proturječja.

POSJETILA SAM UMIRUĆEG PJESNIKA

Prvi put (upoznavanje) došla sam k pjesniku i
umirućem koji nije bio netko moj.
Mirno smo razgovarali o poeziji i snovima.
Pokazao mi je fotografije svojih siromašnih roditelja,
dvanaestero braće i sestara, svoje djece
i žene prije nego je umrla od karcinoma,
od kojeg i on sada umire.

Htio bi živjeti.
Rekla sam mu: svi trenuci su dragocjeni,
a oni posljednji najdragocjeniji.
Rekao je da piše nostalgичne pjesme.
Odgovorila sam –
to je sudbina duše u ovom svijetu.

Nije vjernik i ne radije se susretima
za koje nije siguran da postoje.
Radije se udisajima zraka i svjetlosti.
Čarolijama koje beskrajno udaljene titraju
uokolo njegova bolesnog tijela.

Drhtavim rukopisom napisao
mi je posvetu, zabilježio datum.
Tada su stigla prestrašena i uplakana djeca.

Uskoro, kad umre, jecaji njegovih riječi
plakat će na osamljenim
policama za knjige.

Možda je i moguće sačuvati uspomene,
ali brdo neproživljenog života pritišće sitne tragove.